

Este nyolc órára, mire a szeptembervégi éjszaka fekete arcával bebámult az ablakon, együtt volt utolsó szőnyegdarabjáig az egész régi szoba. És míg a költő meggyújtotta a lámpást, s a gázláng halkan sissztergő fényében felfödözött a falon néhány bemeszelt szöveget, amelyeket ő vert oda valamikor egy létra tetejéről, Frau Roitsch a szobájában rosszaló fejcsóválások között hallotta, hogy valaki énekel:

*Da ruŕ ich bei der Sonne Schein:
O stille meine Sehnsuchtspejn!
Ich will nur deine Liebe,
Lieb mich, und die Welt ist mein . . .*

(Folytatjuk.)

Szilárd János.

ALFÖLDI VÁZLATOK.

FALU.

Hívság számára nincs
itt semmi pompa, kincs.

Az utcán víg libák;
kis pad; friss gyepvirág.

Kútgém; cibált kazal;
komondor-hangzavar.

Nagy templom, kisharang;
a szívben béke-hang.

S vasárnap délután
beszéd, s csudálkozás
az ünneplőruhán.

HAZ.

Görnyedt, mohos tető,
apró, kis ablakok;
meszelt, fehér falán
meleg napfény ragyog.

Kisajtófél mögött
szives, jó szó köszönt.

S a háznép lelkibe'
két súlyos, szent ige:
az „Isten“ és a „Föld“.

EMBER.

Kivár bút, bajt, cudar telet
s nem irigy senkire;
a földjén kezdi napjait
és ott is végzi be.

Amit szántás-vetés körül
időnként tudni kell,
mindazt a csillag s vadmadár
járásán jegyzi fel.

Az istenadta föld neki
egy-kincse: mindene,
s ha már beteltek napjai:
bölcsen fekszik bele.

ASSZONY.

Könnyenrivó; szentolvasós;
sosem marad jóért adós;
fehér a lelke, mint
az áldott búzaliszt.

Tanácsot vénektől veszen;
s míg munkál mindig-terhesen:
nő, nő a kiscsalád
s bezengi udvarát.

LEGÉNY.

Tanyán tanult kurjantani
s a naptól szifta vad hevét;
 eget-földet megkáromol,
 de anyja ellen sohse vét.

A borszagtól hajrát rivall,
 erén pogány tűz nyargal át —
 s bezúzza cimboráival
 a kocsma minden ablakát.

LÁNY.

Nótázva jár a tarlón
s nótázva tér haza
 ejtetszívű legénynek
 kerek határba' legszebb
 rózsája, csillaga.

S vigyáz, hogy szót, kacsintást,
 csókot ne vétsen el,
 mert bús legénymarokban
 bolondján nyíl a bicska
 s hegyén, jaj, vér fesel.

SZÉNASSZEKÉR.

Két ló mögött roppant halom,
 ingó-dülöngő szénahegy;
 fönn ingujjas, vidám legény;
 utána lomha árnya megy.

Alul nyöszörgő négy kerék
 gödröt kerülget szüntelen;
 a pajkos szél nyomába jár
 s pár szénaszálat földre csen.

SZANTÁS.

Az ember görnyedez
 s feszül kemény keze:
 tarlóvirág tövén
 hasít a mély eke.

Nyomán barázda fut
 hullámban szökve fel;
 s a nyers föld bársonya
 az égre föllehel.

VETÉS.

Aranyló, dús szemet
 hintett a magvető;
 im' már elkezdheti
 csöndes bölcsődalát
 az ősi, halk eső.

S a mag lenn boldogan
 szunnyadva, megfogán,
 s örök reménye kél:

Kalásztenger között
 vig Péter-Pál köszönt,
 s lesz bőven lágy kenyér.

RÉT.

Kéklő határban elvesző
 zöld, óriási keszkenő.

Selymén száz vadvirágcsokor;
 köztük pipiske bújdokol.

S míg szól a halk tücsökzene:
 fűvének színes szóttese

— gyöngyös hajnaltól alkonyig —
 bojtárt s báránykát boldogit.

PUSZTA.

E táj mindenfelé
 itt már az Istené.

Nincs más itt, mint az ég
 s a szüzi messzeség.

Járatlan mélyiben
 nagy, ősi csend pihen.

Az Alföld lelke itt
 alussza álmaif.

Lovász Pál.